

právoplatně sprostěn nebo pokud tento závazek nepominul faktickým úplným zrušením manželského svazku. Tím, že ustanovení manželského práva o výživě, kterou manžel má poskytovat manželce, uvedeno jest v exekučním řádu mezi prozatímními opatřeními (§ 382 čís. 8) nebyla změněna hmotněprávní podstata tohoto zákonného opatření a nebyly utvořeny nové předpoklady pro jeho přípustnost. Nebylo toto opatření zrušeno ani exekučním řádem, poněvadž podle prvního odstavce čl. I. uvozov. zákona k exekučnímu řádu upravuje tento řád jen řízení při exekuci a při prozatímních opatřeních, nikoli však hmotné právní předpisy. Nárok podle § 91 obč. zák. jest po právu bez ohledu, zdali jest manželčina výživa ohrožena, čili nic, proto nelze použití na opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. všeobecných ustanovení §§ 370 a 372 ex. ř. Okolnost tvrzená žalovaným v jeho rekursu, že žalobkyně jest schopna k práci, protože jest kvalifikovanou vyšivačkou na umělé zcelování a že jest schopna bez námahy vydělati si týdně 300 Kč, jest s hlediska ustanovení § 91 obč. zák. bez významu, neboť vyživovací nárok přísluší manželce bez ohledu na její jmění podle výdělečné mohoucnosti mužovy. Žalovaný sice tvrdil, že žalobkyně pozbyla vyživovacího nároku manželskou nevěrou a opětovným cizoložstvím. Nehledíc k tomu, že soud své stolice tyto okolnosti nemá osvědčeny, jest uvážiti, že nárok žalobkyně podle § 91 obč. zák. nezanikl dobrovolným rozvodem od stolu a lože a že rozlukou manželství dosud nemohl zaniknouti, poněvadž o rozluce nebylo dosud rozhodnuto.

Čís. 10027.

Ustanovení §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. nelze použití v nesporném řízení.

Lhůtu k podání opravných prostředků proti zápisu firmy do rejstříku nelze počítati od uveřejnění usnesení o zápisu firmy do rejstříku.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R II 208/30.)

Do usnesení rejstříkového soudu, jímž byl povolen zápis firmy E., odborné závody pro obaly, podala rekurs firma E., obchodní společnost s r. o. pro průmysl sklářský a obalový. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Netřeba se zabývati otázkou, zda lze stěžovatele považovati za stranu nebo účastníka v nesporném řízení firemním anebo za zájemce a zda mu mělo napadené usnesení vůbec býti doručeno, když o to požádal. Stížnost jest podle názoru rekursního soudu nepřípustná proto, že o napadeném usnesení, které podle spisů bylo podle zákonného předpisu řádně vyhlášeno, jest míti za to, že nabylo formální právní moci, z čehož pro žadatele obchodníka vzešlo oprávnění užívati ohlášené firmy se všemi právními účinky, které jsou podle zákona spjaty se zápisem do obchodního rejstříku, takže k opožděnému rekursu se zřetelem k § 11 nesp. říz. nebylo lze přihlížeti. Příkazuje-li obchodní zákon ve čl. 13, že určité zápisy v obchodním rej-

stříku, k nimž náleží i zápis protokolované firmy, musí býti předepsaným způsobem vyhlášeny, musí toto uveřejnění míti následky nejen hmotněprávní, nýbrž i účinky s hlediska formálního práva a nemůže po té stránce býti hodnoceno jinak nežli uvědomění všech zájemců, protože by jinak právní moc takového zápisu nebyla myslitelná. Netřeba ani blíže rozváděti, jak by tím byla dotčena právní bezpečnost. Nikde ovšem není to výslovně řečeno, že se tento formelněprávní účinek připisuje také vyhláškám a ediktům uveřejněným předepsanou cestou v nesporném řízení firemním, než plyne to z povahy a z účelu takových vyhlášek a lze to dovoditi pro praxi i z obdobného ustanovení modernějších zákonů, na př. v řízení úpadkovém (§ 174 k. ř.) a vyrovnacím (§ 63 vyr. ř.). Nezbyvá tudíž stěžovateli než, by uplatnil své lepší právo nikoli stížností, nýbrž jinou cestou, kterou ostatně podle obsahu stížnosti již nastoupil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc, by, nepřihlížeje k odmítacímu důvodu, o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud odmítl stížnost jako opožděnou (§ 11 nesp. říz.), maje za to, že uveřejnění usnesení o zápisu firmy »E.«, odborné závody pro obaly, musí míti s hlediska práva formálního účinek uvědomění všech zájemců, patrně v tom smyslu, že lhůtu k podání opravných prostředků, pokud by byly vůbec přípustné, nutno počítati od tohoto uveřejnění. Že to tak bylo míněno, lze souditi z citace §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. a z poznámky, že by jinak právní moc takového zápisu nebyla myslitelná. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti, neboť ustanovení § 174 konk. ř. a § 63 vyr. ř. platící pro úpadkové, pokud se týče vyrovnací řízení, nelze pro zvláštnost řízení jimi upravených použiti, pokud se týče rozšířiti i na právní obor, ovládaný předpisy nesporného řízení. Tu jest dbáti předpisu § 11 nesp. říz. S hlediska tohoto předpisu jest dovolací stížnost, podaná u soudu dne 8. listopadu 1929 do usnesení, doručeného dne 25. října 1929, podána včas, ve lhůtě čtrnáctidenní, a netřeba se při posuzování včasnosti obíratí otázkou, zda zmíněné usnesení vůbec mělo býti doručeno zástupci stěžovatelky, a zda na jeho základě nabyly již třetí osoby nějakých práv.

Čís. 10028.

Právnímu zástupci vzniká proti klientu nárok na úplatu za vykonané práce již výkonem té které práce. Pohledávka jeho podléhá vyrovnání, vznikl-li nárok na úplatu před zahájením vyrovnacího řízení na klientovo jmění, třebas právní zástupce teprve pak s dlužníkem súčtoval a o zaplacení ho upomínal.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, Rv II 589/29.)